

Arrest

nr. 248 110 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 augustus 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 27 augustus 2019 om internationale bescherming. Op 10 juli 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 juli 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen te Caracas in Venezuela bij uw moeder en stiefvader. Op uw zeventiende bent u verhuisd naar Los Teques in de staat Miranda, waar u samenwoonde met uw vader. U heeft twee minderjarige kinderen, zij verblijven heden bij uw moeder in Caracas. U heeft een diploma handelswetenschappen behaald. Van 2005 tot 2009 heeft u gewerkt bij verzekeringskantoor M. (...). In 2009 bent u samen met uw moeder een eigen restaurant begonnen.

In 2011 was u samen met uw toenmalige vriend met de auto onderweg. In een tweede wagen zaten uw toenmalige schoonbroer en schoonzus. Jullie moesten stoppen langs de weg omdat de wagen van uw schoonbroer oververhit was. Uit de garage langs de kant van de weg kwamen gewapende colectivos aangelopen. Jullie reden weg terwijl de wagens beschoten werden. Uw schoonbroer werd geraakt door een kogel en kwam hierbij om het leven. Sindsdien neemt u met burens en familieleden regelmatig deel aan betogingen en manifestaties. U werd een aanhanger van de oppositiepartij Voluntad Popular.

In augustus 2015 werd uw tante, L. H. (...) (de zus van uw vader), vermoord teruggevonden. U sprak zich uit op sociale media tegen de onrechtvaardigheid in Venezuela. U uitte zich op sociale media tegen het regime van Maduro. In augustus 2015 kwamen leden van de politie, de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) naar uw huis. Ze toonden u een foto waar u op stond en dwongen u om hen binnen te laten. U kreeg een slag in uw gezicht. Ze waarschuwden u dat u moest stoppen met uw publicaties op sociale media en met uw deelname aan betogingen tegen de regering. U werd bang en vertrok diezelfde avond met uw kinderen naar het huis van uw moeder in Caracas.

In september of oktober 2015 was u te voet onderweg terug na een betoging naar het huis van uw moeder. U werd door onbekenden geblinddoekt en in een auto gesleurd. U werd meegenomen naar een onbekende plaats. U was de hele tijd geblinddoekt. U werd ondervraagd, geslagen en u kreeg elektrische schokken toegediend aan uw voeten. Na vijf dagen werd u vrijgelaten. U werd bang en besloot Venezuela te verlaten. U verbleef bij vrienden, familie en kennissen op verschillende plaatsen, tot u uw paspoort verkreeg. In september 2016 bent u vertrokken naar Curacao, waar u een jaar heeft verbleven alvorens u gedeporteerd werd naar Venezuela. Van november 2017 tot juli 2018 verbleef u op verschillende plaatsen in Venezuela. U probeerde de paspoorten voor uw kinderen te verkrijgen, maar dat is u niet gelukt. U vertrok naar Colombia. Er heerste veel xenofobie ten aanzien van Venezolanen in Colombia en het lukte u niet om er asiel te verkrijgen. Op 22 mei 2019 verliet u Colombia en vloog u naar Europa.

Op 30 mei 2019 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), identiteitskaart (origineel), uw geboorteakte (kopie), geboorteaktes van uw kinderen (kopie), huwelijksakte van uw ouders (kopie), artikels over de dood van uw tante, een artikel over de dood van uw schoonbroer, deportatiebevel van Trinidad & Tobago (kopie) en zeven foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat u problemen kent omwille van uw deelname aan betogingen en omdat u actief was op sociale media tegen de regering na de moord op uw tante (CGVS, p. 12). U slaagt er volstrekt niet in uw

zogenaamd activisme op sociale media aan te tonen (CGVS, p. 23). Van een persoon die stelt te worden vervolgd in Venezuela omwille van haar activisme op sociale media, mag op zijn minst een begin van bewijs worden verwacht. Immers, van politiek activisme op sociale media kan verwacht worden dat u dit, wegens de aard van het bewijs, eenvoudigweg weet aan te tonen. U verklaart geen Facebook-account meer te hebben en ook op Twitter bent u niet actief. U zou niets meer op Facebook posten sinds u in 2015 door de politie werd bedreigd (CGVS, p. 10 en 18). Echter, dit weerhoudt u er niet van om bewijs neer te leggen van uw politiek activisme op Facebook tot 2015. Wat betreft uw Instagram-account dient opgemerkt dat er slechts zestien posts op te zien zijn, gepost tussen 27 maart en 11 april 2016, en dit louter foto's van u en familie of vrienden betreffen. Een dergelijk gebrek aan een begin van bewijs, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw actief politiek activisme tot 2015 in zeer ernstige mate.

Ook van uw deelname aan betogingen legt u geen bewijs neer. Indien u, zoals u stelde, werkelijk vijftig of honderd keer zou zijn gaan betogen, is het opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om uw deelnames aan deze betogingen aan te tonen, zeker in deze tijden van sociale media – waar u overigens op actief zou zijn geweest –, waardoor er enigszins verwacht kan worden dat er een of meerdere foto's van uw deelname aan een van deze vijftig tot honderd betogingen zou zijn genomen door uzelf of andere mensen met wie u zou zijn gaan betogen (CGVS, p. 17). U verklaart in dit verband dat er wel foto's waren genomen maar dat die telefoon is verloren gegaan. Tevens zegt u dat u geen partijkaart had en geen functie binnen een partij (CGVS, p. 18, 23). Dat u zo vaak in uitgebreide kring – u ging betogen met familie, burens en vrienden – zou zijn gaan betogen en manifesteren, zonder dat iemand daar nog een bewijsstuk van zou hebben, is opmerkelijk. U wordt hier op gewezen tijdens uw persoonlijk onderhoud, waarna u louter stelde dat u enkel wilde ontsnappen en weggaan, wat geen verschoningsgrond is voor uw gebrek aan bewijsmateriaal (CGVS, p. 23). Er dient voorts opgemerkt te worden dat u geen lidkaart had van een politieke partij (GVS, p. 17). U had geen enkele functie binnen een politieke partij, noch heeft u ooit vrijwilligerswerk voor een politieke partij uitgevoerd (CGVS, p. 12). Uit uw verklaring blijkt niet dat u een leidinggevend figuur of vooraanstaande criticaster van het regime was. Uw politiek activisme in Venezuela was, indien überhaupt al bestaande, aldus zeer beperkt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de

armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen zijn uw problemen in Venezuela begonnen na de dood van uw schoonbroer, de broer van uw toenmalige partner, die werd doodgeschoten toen jullie onderweg waren met de wagen (CGVS, p. 12). Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de datum waarop uw schoonbroer werd gedood. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit incident plaatsvond in 2014 (vragenlijst CGVS, vraag 5.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u deze verklaring en stelt u dat het incident plaatsvond in 2011 (CGVS, p. 12). U verklaarde op de DVZ tevens dat u in dezelfde auto zat als uw schoonbroer terwijl u op het CGVS verklaart dat u in een andere auto zat (CGVS, p. 14 en 15).

Het is ook vreemd dat u verklaart dat dit incident ergens tussen september en december 2011 plaatsvond en dat het koud was toen. Immers, volgens het nieuwsbericht dat u zelf neerlegt vond dit plaats op 15 augustus 2011. Uit informatie blijkt dit een van de warmste dagen van het jaar was in Caracas.

Het is ook vreemd dat u op het CGVS spreekt van zeven mannen die jullie belaagden terwijl er in het artikel dat u neerlegt ter staving van dit incident sprake is van slechts twee daders (CGVS, p. 14).

Uw verklaringen op het CGVS zijn evenmin onderling consistent. Zo verklaart u eerst dat terwijl jullie met autopech stilstonden en dat die colectivos zeiden dat jullie moesten uitstappen. Toen jullie uit de wagen stapten werd er op jullie geschoten. (CGVS, p. 12). Later zegt u dan weer dat jullie stilstonden en dat jullie, wanneer die zeven mannen eraan kwamen, opnieuw vertrokken. De auto waarin u zat werd langs achter geraakt door kogels, de rest van de schoten werd op de auto van uw schoonbroer afgevuurd, waarbij hij geraakt werd (CGVS, p. 14). In het media-artikel dat u neerlegt staat geschreven dat jullie met pech aan de kant stonden en dat er plots twee personen aan de passagierskant van de wagen van uw schoonbroer verschenen en uw schoonbroer in het aangezicht schoten. Het is ook opvallend dat u zou zijn geciteerd in het media-artikel maar dat hier nergens in kan worden gelezen dat u zelf ook betrokken zou zijn bij dit incident. U verklaart dat er op beide auto's werd geschoten terwijl in het artikel louter wordt vermeld dat uw schoonbroer van dichtbij werd neergeschoten in de auto waarin hij zat met zijn partner.

U stelt dat uw huidige problemen in Venezuela zijn begonnen na de moord op uw tante, L. H. (...), in augustus 2015. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben na haar dood omwille van uw deelname aan betogingen en uw activisme op sociale media. Zoals reeds eerder aangehaald, heeft u nagelaten enig bewijs te leveren voor uw deelname aan betogingen en uw activisme op sociale media (CGVS, p. 23). Daarnaast is het opmerkelijk dat u, nadat u volgens uw verklaringen reeds gewaarschuwd was door leden van de CICPC, meerdere keren opnieuw zijn gaan betogen (CGVS, p. 19). Aangezien u verklaarde dat u erg bang was en u diezelfde dag samen met uw kinderen naar uw moeder verhuisd zou zijn, die in Caracas woonde, roepen uw verklaringen over uw gedrag na dit incident ernstige vragen op. U stelde namelijk dat u nog twee of drie keer bent gaan betogen omdat u dacht dat het allemaal niet zo ver zou gaan en u rechtvaardigheid wilde eisen (CGVS, p. 19). U wordt gewezen op deze onaannemelijkheden in uw verklaringen, namelijk het feit dat uw tante net vermoord was en u uit angst naar uw moeder zou zijn verhuisd, terwijl u vervolgens nog meerdere keren opnieuw zou zijn gaan betogen omdat u dacht dat "het allemaal zover niet zou komen", waarop u antwoordde dat het uw recht was en u rechtvaardigheid wilde (CGVS, p. 19), wat niet kan overtuigen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw activisme op straat en op sociale media, is het evenmin aannemelijk dat u omwille van deze activiteiten ontvoerd zou zijn geweest. Daarbovenop legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw zogenaamde vasthouding. U verklaarde bij de DVZ dat u in september 2015 enkele uren werd vastgehouden (vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u in september of oktober 2015 – u weet het niet meer – vijf dagen lang werd vastgehouden (CGVS, p. 19-20). U wordt gewezen op uw

tegenstrijdige verklaringen (CGVS, p. 20). Dienaangaande opperde u dat het misschien aan de interviewer lag en dat u nooit gezegd heeft dat het twee uren waren (CGVS, p. 20). Bovendien verklaarde u dat uw identiteitskaart werd afgenomen door uw ontvoerders, terwijl blijkt uit de stukken die u heeft neergelegd, dat u nog in het bezit bent van een identiteitskaart die werd afgeleverd op 5 mei 2015, aldus enkele maanden voor uw zogenaamde ontvoering (CGVS, p. 21). Verder is het opvallend dat u tijdens uw verklaringen op de DVZ op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat u gefolterd zou geweest zijn tijdens uw vasthouding (vragenlijst CGVS, vraag 3). U verklaart in dit verband louter dat u dat wel gezegd heeft (CGVS, p. 20). U werd aan het begin van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd de verbeteringen en opmerkingen aangaande uw eerste interview weer te geven, doch heeft u van deze feiten geen enkele melding gemaakt (CGVS, p. 4). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ontvoering door colectivos omwille van uw activisme volledig.

Tevens is het opvallend dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waar u in Venezuela heeft verbleven na uw problemen en uw verblijf in Curaçao. U heeft op de DVZ tweemaal verklaard dat u bij uw moeder in Alta Vista heeft ondergedoken en verbleven na uw terugkeer uit Curaçao (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wijzigt u deze verklaringen en stelde u dat u na uw terugkeer naar Venezuela in 2017 bij vrienden in de staat Vargas en op andere plaatsen heeft gewoond omdat u bang was om naar het huis van uw moeder terug te keren (CGVS, p. 10-11). Dat u eveneens aangaande uw verblijfplaatsen in Venezuela geen eensluidende verklaringen weet af te leggen, roept enkel meer vragen op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat u, na uw beweerde problemen met de autoriteiten, legaal en in het bezit van uw eigen paspoort meerdere malen in en uit Venezuela bent kunnen reizen, zonder enige problemen aan de grens of op de luchthaven (CGVS, p. 10-12). Tevens heeft u sinds 2015 nog lange in Venezuela verbleven. Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in die periode enige problemen heeft gekend met de autoriteiten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkt politiek activisme niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten die u in Venezuela zou hebben ondergaan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder in februari 2020 omwille van uw politiek activisme zou gekend hebben. Dienaangaande is het evenmin aannemelijk dat de CICPC uw moeder vijf jaar na uw zogenaamde problemen zou zijn gaan lastig vallen om naar u op zoek te gaan. U heeft bovendien geen idee om welke reden ze nu plots naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 22-23).

Uw documenten zijn niet in staat voorgaande motivering te weerleggen. Uw paspoort, identiteitskaart, de kopieën van de geboorteaktes van u en uw familieleden en de kopie van de huwelijksakte van uw ouders hebben louter betrekking op uw identiteit en familiesamenstelling. De overige nieuwsartikelen hebben betrekking op de dood van uw tante, L. H. (...). Deze tonen op geen enkele wijze aan dat u in Venezuela persoonlijke problemen heeft gekend of zal ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten. Immers dateert dit incident van augustus 2015 (CGVS, p. 12) en blijkt nergens uit uw verklaringen dat u als gevolg hiervan problemen heeft gekend. U werd na de dood van uw tante geviseerd vanwege uw politiek activisme (CGVS, p. 18). Echter, hieraan wordt geen geloof gehecht. Het deportatiebevel toont evenmin aan dat u in Venezuela geviseerd werd door de autoriteiten. Met betrekking tot de foto's, wordt opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uit de door u neergelegde foto's blijkt niet waar, noch wanneer deze foto's werden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u een diploma hoger onderwijs heeft behaald (verklaring DVZ, vraag 11), u steeds gewerkt heeft, zowel in Venezuela als in het buitenland (CGVS, p. 8-10), u in het bezit was van een eigen wagen (CGVS, p. 8), u geen problemen kende om huur te betalen (CGVS, p. 6) en u spaargeld bezit (CGVS, p. 9). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 08/06/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 12/06/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige

coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoekster van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten onvoldoende bewijzen te hebben aangaande haar politiek profiel en deelname aan betogingen, laat verzoekster het volgende gelden:

"Verzoekende partij is moeten vluchten uit haar land omwille van haar politieke standpunten en haar aanwezigheid op manifestaties en betogingen. Verzoekende partij is was actief op facebook en twitter, waarop zij ook haar ongenoegen uitte tegen de Venezolaanse regering, maar zij heeft haar profielen moeten verwijderen uit schrik voor haar leven. Zij heeft er op dat moment niet aan gedacht bewijzen te verzamelen voor een eventuele asielaanvraag alvorens zij alles verwijderde. Het is dan ook niet ernstig verzoekende partij te verwijten geen foto's van haar te kunnen voorleggen op sociale media waarop te zien is dat zij aanwezig was op manifestaties."

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die zij aflegde over de datum en de omstandigheden van het incident waarbij haar schoonbroer werd vermoord, betoogt verzoekster als volgt:

"Verzoekende partij heeft gezegd dat haar zwager vermoord werd ergens tussen ergens tussen september en december 2011. Verwerende partij stelt dat in het artikel gesteld zou worden dat dit plaatsvond op 15 augustus 2011. Dit klopt echter niet, het artikel dat verzoekende partij neerlegde, vermeldt nergens een exacte datum waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden. Er kan aldus helemaal geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid."

Wat betreft het aantal belagers, heeft verzoekende partij inderdaad verklaard dat er 7 mensen waren. In het artikel wordt vermeld dat er maar 2 belagers waren. Dit klopt echter niet, zoals het vaak gebeurt in artikelen – en zeker in Venezuela – wordt niet altijd een correct beeld geschept van de feiten. Verzoekende partij heeft het zelf meegemaakt en is aldus het best geplaatst om te weten hoeveel belagers er waren."

Waar het in de bestreden beslissing vreemd wordt geacht dat zij ook na de moord op haar tante nog bleef betogen, stelt verzoekster het volgende:

"Verzoekende partij heeft uitgelegd waarom zij bleef betogen: zij wilde gerechtigheid, niet alleen voor haar zwager en haar tante, maar ook voor zichzelf en voor haar landgenoten. Voor verwerende partij mag dit misschien vreemd lijken, maar verzoekende partij riskeerde haar leven omdat zij de situatie in haar land beu was en zij oprecht geloofde dat zij iets kon veranderen doot deel te nemen aan betogingen en haar stem te laten horen."

Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing over de tegenstrijdige verklaringen die zij zou hebben afgelegd over haar vasthouding, voert verzoekster het volgende aan:

“Wat de vermeende tegenstellingen op tussen haar gehoor op het CGVS en de verklaringen op de DVZ betreft, wenst verzoekende partij op te merken dat zij weldegelijk aangegeven heeft dat er een en ander verkeerd is gelopen bij de vertaling. Zij werd tevens telkens onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om haar relaas te doen. Zij kreeg op geen enkel ogenblik de kans om misverstanden recht te zetten. Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS.”

Verzoekster stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van haar relaas en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zijn dat zij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoekster, dan meent zij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij meent dat verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Dit betwist zij onder verwijzing naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden, zo vervolgt verzoekster. De overheid slaagt er volgens haar niet in om in haar basisnaden te voorzien en haar veiligheid te garanderen. Zij betoogt dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd en verwijst in dit verband tevens naar een artikel uit de New York Times van 22 april 2017.

Verzoekster vervolgt dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetste van de actuele situatie in Venezuela en citeert uit een nieuwe ‘Guidance Note’ van UNHCR, waarin UNHCR volgens haar bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verzoekster verwijt verwerende partij hierover in alle talen te zwijgen. Dat de situatie compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoekster ook uit de laatste gebeurtenissen, wat zij staft aan de hand van enkele artikels van Het Laatste Nieuws waaruit zij citeert.

Voorts meent verzoekster dat het erop lijkt dat de adjunct-commissaris-generaal de COI Focus “Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, niet goed gelezen heeft. Zij stelt vast dat hierin voormeld rapport van UNHCR wordt geciteerd, doch dat verwerende partij meent hieruit geen enkele conclusie te moeten trekken.

Verzoekster besluit dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 4 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan het “Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020” van de Nederlandse Rijksoverheid van juni 2020, de COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 15 mei 2020 en de “Venezuela Country Focus” van EASO van augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoekster ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart te vrezen voor vervolging omwille van haar deelname aan betogingen en haar activiteiten op sociale media. Zij zou sinds een incident in 2011, waarbij zij ervan getuige was dat haar schoonbroer door *colectivos* werd doodgeschoten, een aanhanger zijn van de oppositiepartij *Voluntad Popular* en regelmatig hebben deelgenomen aan betogingen en manifestaties. Nadat haar tante in augustus 2015 vermoord werd teruggevonden, zou zij zich op sociale media hebben uitgesproken tegen de onrechtvaardigheid in Venezuela en tegen het regime van Maduro. Diezelfde maand zouden leden van de *Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas* (CICPC) haar bij haar thuis in haar gezicht hebben geslagen en haar hebben gewaarschuwd dat zij moest stoppen met haar publicaties op sociale media en haar deelname aan betogingen tegen de regering. Diezelfde avond zou verzoekster uit angst met haar kinderen naar het huis van haar moeder in Caracas zijn vertrokken. In september of oktober 2015 zou verzoekster na een betoging door onbekenden geblinddoekt in een auto zijn gesleurd en meegenomen naar een onbekende plaats, waar zij werd ondervraagd, geslagen en elektrische schokken kreeg toegediend aan haar voeten. Na vijf dagen zou zij zijn vrijgelaten. Toen zou verzoekster besloten hebben om Venezuela te verlaten. Zij zou bij vrienden, familie en kennissen op verschillende plaatsen hebben verbleven tot zij haar paspoort verkreeg en in september 2016 vertrok naar Curacao. Na een jaar zou zij gedeporteerd zijn naar Venezuela, waar zij van november 2017 tot juli 2018 op verschillende plaatsen verbleef. Dan zou verzoekster naar Colombia zijn vertrokken, maar omdat daar veel xenofobie heerste ten aanzien van Venezolanen en het haar niet lukte om er asiel te verkrijgen, zou zij op 22 mei 2019 naar Europa zijn gevlogen.

Uit de “*Venezuela Country Focus*” van EASO van augustus 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat zowel personen met een hoog als een laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie.

Hoewel de Venezolaanse autoriteiten iedereen viseren die demonstreert en zich kritisch uitlaat op sociale media, blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekster zou vallen onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoekster om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekster zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Te dezen is de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt om haar activisme op sociale media aan te tonen en ook van haar deelname aan betogingen geen bewijs neerlegt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"U slaagt er volstrekt niet in uw zogenaamd activisme op sociale media aan te tonen (CGVS, p. 23). Van een persoon die stelt te worden vervolgd in Venezuela omwille van haar activisme op sociale media, mag op zijn minst een begin van bewijs worden verwacht. Immers, van politiek activisme op sociale media kan verwacht worden dat u dit, wegens de aard van het bewijs, eenvoudigweg weet aan te tonen. U verklaart geen Facebook-account meer te hebben en ook op Twitter bent u niet actief. U zou niets meer op Facebook posten sinds u in 2015 door de politie werd bedreigd (CGVS, p. 10 en 18). Echter, dit weerhoudt u er niet van om bewijs neer te leggen van uw politiek activisme op Facebook tot 2015. Wat betreft uw Instagram-account dient opgemerkt dat er slechts zestien posts op te zien zijn, gepost tussen 27 maart en 11 april 2016, en dit louter foto's van u en familie of vrienden betreffen. Een dergelijk gebrek aan een begin van bewijs, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw actief politiek activisme tot 2015 in zeer ernstige mate.

Ook van uw deelname aan betogingen legt u geen bewijs neer. Indien u, zoals u stelde, werkelijk vijftig of honderd keer zou zijn gaan betogen, is het opmerkelijk dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen om uw deelnames aan deze betogingen aan te tonen, zeker in deze tijden van sociale media – waar u overigens op actief zou zijn geweest –, waardoor er enigszins verwacht kan worden dat er een of meerdere foto's van uw deelname aan een van deze vijftig tot honderd betogingen zou zijn genomen door uzelf of andere mensen met wie u zou zijn gaan betogen (CGVS, p. 17). U verklaart in dit verband dat er wel foto's waren genomen maar dat die telefoon is verloren gegaan. Tevens zegt u dat u geen partijkaart had en geen functie binnen een partij (CGVS, p. 18, 23). Dat u zo vaak in uitgebreide kring – u ging betogen met familie, burens en vrienden – zou zijn gaan betogen en manifesteren, zonder dat iemand daar nog een bewijsstuk van zou hebben, is opmerkelijk. U wordt hier op gewezen tijdens uw persoonlijk onderhoud, waarna u louter stelde dat u enkel wilde ontsnappen en weggaan, wat geen verschoningsgrond is voor uw gebrek aan bewijsmateriaal (CGVS, p. 23). Er dient voorts opgemerkt te worden dat u geen lidkaart had van een politieke partij (GVS, p. 17). U had geen enkele functie binnen een politieke partij, noch heeft u ooit vrijwilligerswerk voor een politieke partij uitgevoerd (CGVS, p. 12). Uit uw verklaring blijkt niet dat u een leidinggevend figuur of vooraanstaande criticaster van het regime was. Uw politiek activisme in Venezuela was, indien überhaupt al bestaande, aldus zeer beperkt."

Verzoekster vindt het niet ernstig dat haar wordt verweten geen foto's te kunnen voorleggen op sociale media waarop te zien is dat zij aanwezig was op manifestaties, daar zij haar profielen op *facebook* en *twitter* heeft moeten verwijderen uit schrik voor haar leven en zij er op dat moment niet aan gedacht heeft bewijzen te verzamelen voor een eventuele asielaanvraag alvorens zij alles verwijderde. Aldus geeft zij aan het niet eens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, zonder evenwel de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten of aan een gedegen inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Dat verzoekster geen enkel (begin van) bewijs kan voorleggen over haar beweerde politiek activisme, doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover.

Daarbij komt dat verzoeksters verklaringen over het begin van haar politiek activisme niet kunnen overtuigen. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente overwegingen:

"Volgens uw verklaringen zijn uw problemen in Venezuela begonnen na de dood van uw schoonbroer, de broer van uw toenmalige partner, die werd doodgeschoten toen jullie onderweg waren met de wagen (CGVS, p. 12). Dienaangaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de datum waarop uw schoonbroer werd gedood. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit incident plaatsvond in 2014 (vragenlijst CGVS, vraag 5.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigt u deze verklaring en stelt u dat het incident plaatsvond in 2011 (CGVS, p. 12). U verklaarde op de DVZ tevens dat u in dezelfde auto zat als uw schoonbroer terwijl u op het CGVS verklaart dat u in een andere auto zat (CGVS, p. 14 en 15).

Het is ook vreemd dat u verklaart dat dit incident ergens tussen september en december 2011 plaatsvond en dat het koud was toen. Immers, volgens het nieuwsbericht dat u zelf neerlegt vond dit plaats op 15 augustus 2011. Uit informatie blijkt dit een van de warmste dagen van het jaar was in Caracas.

Het is ook vreemd dat u op het CGVS spreekt van zeven mannen die jullie belaagden terwijl er in het artikel dat u neerlegt ter staving van dit incident sprake is van slechts twee daders (CGVS, p. 14)."

Verzoekster voert aan dat het artikel dat zij neerlegde nergens een exacte datum vermeldt waarop deze gebeurtenissen plaatsvonden, zodat er helemaal geen sprake kan zijn van een tegenstrijdigheid. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat het door haar voorgelegde artikel (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten', nr. 7) werd gepubliceerd op 17 augustus 2011, wat een woensdag was, en dat uit de vertaling bij dit artikel blijkt dat de moord gebeurde op maandag. Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de moord op verzoeksters schoonbroer op

15 augustus 2011 heeft plaatsgegrepen. Verzoeksters verklaringen dat dit incident heeft plaats gevonden in 2014 of ergens tussen september en december 2011 kunnen gezien de publicatiedatum van het door haar overgemaakte artikel alvast niet juist zijn. De vaststellingen in de bestreden beslissing over haar tegenstrijdige verklaringen over bij wie zij in de auto zat tijdens het incident, laat verzoekster verder geheel ongemoeid.

Waar verzoekster nog volhoudt dat er zeven belagers waren bij het incident, dat zij het best kan weten hoeveel belagers er waren daar zij het zelf had meegemaakt, dat in het artikel foutief wordt vermeld dat er maar twee belagers waren en dat in artikelen – zeker in Venezuela – niet altijd een correct beeld wordt geschept van de feiten, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot inconsistenties in haar verklaringen over de omstandigheden van het incident waarbij haar schoonbroer werd doodgeschoten volledig ongemoeid laat:

“Zo verklaart u eerst dat terwijl jullie met autopech stilstonden en dat die colectivos zeiden dat jullie moesten uitstappen. Toen jullie uit de wagen stapten werd er op jullie geschoten. (CGVS, p. 12). Later zegt u dan weer dat jullie stilstonden en dat jullie, wanneer die zeven mannen eraan kwamen, opnieuw vertrokken. De auto waarin u zat werd langs achter geraakt door kogels, de rest van de schoten werd op de auto van uw schoonbroer afgevuurd, waarbij hij geraakt werd (CGVS, p. 14). In het media-artikel dat u neerlegt staat geschreven dat jullie met pech aan de kant stonden en dat er plots twee personen aan de passagierskant van de wagen van uw schoonbroer verschenen en uw schoonbroer in het aangezicht schoten. Het is ook opvallend dat u zou zijn geciteerd in het media-artikel maar dat hier nergens in kan worden gelezen dat u zelf ook betrokken zou zijn bij dit incident. U verklaart dat er op beide auto's werd geschoten terwijl in het artikel louter wordt vermeld dat uw schoonbroer van dichtbij werd neergeschoten in de auto waarin hij zat met zijn partner.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt en verklaringen aflegt die fundamenteel afwijken van de informatie die zij zelf aanbrengt, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Hierbij komt dat ook de verklaringen van verzoekster over het begin van haar problemen niet kunnen overtuigen. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende overwegingen:

“U stelt dat uw huidige problemen in Venezuela zijn begonnen na de moord op uw tante, L. H. (...), in augustus 2015. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u zou gekend hebben na haar dood omwille van uw deelname aan betogingen en uw activisme op sociale media. Zoals reeds eerder aangehaald, heeft u nagelaten enig bewijs te leveren voor uw deelname aan betogingen en uw activisme op sociale media (CGVS, p. 23). Daarnaast is het opmerkelijk dat u, nadat u volgens uw verklaringen reeds gewaarschuwd was door leden van de CICPC, meerdere keren opnieuw zijn gaan betogen (CGVS, p. 19). Aangezien u verklaarde dat u erg bang was en u diezelfde dag samen met uw kinderen naar uw moeder verhuisd zou zijn, die in Caracas woonde, roepen uw verklaringen over uw gedrag na dit incident ernstige vragen op. U stelde namelijk dat u nog twee of drie keer bent gaan betogen omdat u dacht dat het allemaal niet zo ver zou gaan en u rechtvaardigheid wilde eisen (CGVS, p. 19). U wordt gewezen op deze onaannemelijkheden in uw verklaringen, namelijk het feit dat uw tante net vermoord was en u uit angst naar uw moeder zou zijn verhuisd, terwijl u vervolgens nog meerdere keren opnieuw zou zijn gaan betogen omdat u dacht dat “het allemaal zover niet zou komen”, waarop u antwoordde dat het uw recht was en u rechtvaardigheid wilde (CGVS, p. 19), wat niet kan overtuigen.”

Verzoekster beperkt zich tot een herhaling van haar verklaringen en haar eigen standpunt, namelijk dat zij gerechtigheid wilde, *“niet alleen voor haar zwager en haar tante, maar ook voor zichzelf en voor haar landgenoten”*, en dat zij haar leven riskeerde omdat zij de situatie in haar land beu was en zij oprecht geloofde dat zij iets kon veranderen door deel te nemen aan betogingen en haar stem te laten horen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar asielrelaas weerlegt verzoekster de voorgaande vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal echter niet. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten

dat er geen geloof kan worden gehecht aan het politiek activisme van verzoekster en aan de problemen die zij daardoor beweert te hebben gekend. Zo wordt er in de bestreden beslissing tevens terecht op het volgende gewezen:

“Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw activisme op straat en op sociale media, is het evenmin aannemelijk dat u omwille van deze activiteiten ontvoerd zou zijn geweest. Daarbovenop legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw zogenaamde vasthouding. U verklaarde bij de DVZ dat u in september 2015 enkele uren werd vastgehouden (vragenlijst CGVS, vraag 3.1.). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u dat u in september of oktober 2015 – u weet het niet meer – vijf dagen lang werd vastgehouden (CGVS, p. 19-20). U wordt gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen (CGVS, p. 20). Dienaangaande opperde u dat het misschien aan de interviewer lag en dat u nooit gezegd heeft dat het twee uren waren (CGVS, p. 20). Bovendien verklaarde u dat uw identiteitskaart werd afgenomen door uw ontvoerders, terwijl blijkt uit de stukken die u heeft neergelegd, dat u nog in het bezit bent van een identiteitskaart die werd afgeleverd op 5 mei 2015, aldus enkele maanden voor uw zogenaamde ontvoering (CGVS, p. 21). Verder is het opvallend dat u tijdens uw verklaringen op de DVZ op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat u gefolterd zou geweest zijn tijdens uw vasthouding (vragenlijst CGVS, vraag 3). U verklaart in dit verband louter dat u dat wel gezegd heeft (CGVS, p. 20). U werd aan het begin van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd de verbeteringen en opmerkingen aangaande uw eerste interview weer te geven, doch heeft u van deze feiten geen enkele melding gemaakt (CGVS, p. 4). Dergelijke inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ontvoering door colectivos omwille van uw activisme volledig.”

Verzoekster merkt op dat zij weldegelijk aangegeven heeft dat er een en ander verkeerd is gelopen bij de vertaling. Zij stelt tevens dat zij telkens werd onderbroken met de mededeling dat zij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) over voldoende tijd zou beschikken om haar relaas te doen en dat zij op geen enkel ogenblik de kans kreeg om misverstanden recht te zetten.

In de mate dat verzoekster de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt aan de tolken, wijst de Raad er op dat indien verzoekster problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Spaans aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, vragenlijst). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoekster geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft zij tevens duidelijk verklaard de tolk aanwezig tijdens haar eerste interview goed te hebben verstaan (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Het betoog van verzoekster dat zij telkens werd onderbroken met de mededeling dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om haar relaas te doen en dat zij op geen enkel ogenblik de kans kreeg om misverstanden recht te zetten, verklaart noch rechtvaardigt haar tegenstrijdige verklaringen en het tijdens het interview op de DVZ onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. De Raad stelt vast dat verzoekster er op de DVZ uitdrukkelijk op werd gewezen dat van haar, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat zij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 8, vragenlijst, p. 1). Van verzoekster kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van de foltering die zij tijdens haar vasthouding zou hebben ondergaan. Indien verzoekster van mening is dat zij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om haar asielrelaas uit de doeken te doen, is het haar verantwoordelijkheid om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat zij niet heeft kunnen vertellen. Verzoekster heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande haar op het einde nog de vraag gesteld werd of zij iets wilde toevoegen, een vraag die zij beantwoordde door er op te wijzen dat zij zeer bezorgd is over haar kinderen, die zonder hun vader bij haar moeder verblijven. De Raad herhaalt dat verzoekster op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Spaans aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (*ibid.*, p. 1). Bovendien heeft verzoekster op het CGVS de kans gekregen om opmerkingen te maken over en verbeteringen aan te brengen ten opzichte van haar interview bij de DVZ en heeft zij hiervan ook gebruik gemaakt. Zo verklaarde zij dat het bij de eerste overval in 2011 niet om een wagen, maar om twee wagens ging en vermeldde zij een nieuwe gebeurtenis, met name dat in februari het huis waar haar moeder woont is afgebrand. Voor het overige

gaf zij aan geen opmerkingen te hebben (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Zij maakt dan ook allerm minst aannemelijk dat haar interview bij de DVZ niet correct is verlopen en dat zij de kans niet kreeg om mogelijke misverstanden recht te zetten. De vaststelling dat verzoekster op de DVZ de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, en bovendien verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn aan haar verklaringen op het CGVS, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Door voorts louter te volharden *“in haar verklaringen zoals gedaan op het CGVS”* heft verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op.

Voorts betwist verzoekster de volgende motieven van de bestreden beslissing niet:

“Tevens is het opvallend dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over waar u in Venezuela heeft verbleven na uw problemen en uw verblijf in Curaçao. U heeft op de DVZ tweemaal verklaard dat u bij uw moeder in Alta Vista heeft ondergedoken en verbleven na uw terugkeer uit Curaçao (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; verklaring DVZ, vraag 9). Tijdens uw persoonlijk onderhoud wijzigt u deze verklaringen en stelde u dat u na uw terugkeer naar Venezuela in 2017 bij vrienden in de staat Vargas en op andere plaatsen heeft gewoond omdat u bang was om naar het huis van uw moeder terug te keren (CGVS, p. 10-11). Dat u eveneens aangaande uw verblijfplaatsen in Venezuela geen eensluidende verklaringen weet af te leggen, roept enkel meer vragen op de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat u, na uw beweerde problemen met de autoriteiten, legaal en in het bezit van uw eigen paspoort meerdere malen in en uit Venezuela bent kunnen reizen, zonder enige problemen aan de grens of op de luchthaven (CGVS, p. 10-12). Tevens heeft u sinds 2015 nog lange in Venezuela verbleven. Echter, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in die periode enige problemen heeft gekend met de autoriteiten. Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande volgt de Raad de adjunct-commissaris-generaal waar deze in de bestreden beslissing als volgt besluit:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw beperkt politiek activisme niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten die u in Venezuela zou hebben ondergaan, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die uw moeder in februari 2020 omwille van uw politiek activisme zou gekend hebben. Dienaangaande is het evenmin aannemelijk dat de CICPC uw moeder vijf jaar na uw zogenaamde problemen zou zijn gaan lastig vallen om naar u op zoek te gaan. U heeft bovendien geen idee om welke reden ze nu plots naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 22-23).”

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten die hierboven nog niet werden besproken:

“Uw paspoort, identiteitskaart, de kopieën van de geboorteaktes van u en uw familieleden en de kopie van de huwelijksakte van uw ouders hebben louter betrekking op uw identiteit en familiesamenstelling. De overige nieuwsartikelen hebben betrekking op de dood van uw tante, L. H. (...). Deze tonen op geen enkele wijze aan dat u in Venezuela persoonlijke problemen heeft gekend of zal ondervinden met de Venezolaanse autoriteiten. Immers dateert dit incident van augustus 2015 (CGVS, p. 12) en blijkt nergens uit uw verklaringen dat u als gevolg hiervan problemen heeft gekend. U werd na de dood van uw tante gevisieerd vanwege uw politiek activisme (CGVS, p. 18). Echter, hieraan wordt geen geloof gehecht. Het deportatiebevel toont evenmin aan dat u in Venezuela gevisieerd werd door de autoriteiten. Met betrekking tot de foto's, wordt opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uit de door u neergelegde foto's blijkt niet waar, noch wanneer deze foto's werden genomen.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden politieke profiel en aan de door haar aangehaalde problemen.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan zij refereert in haar verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat zij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse hoofdstad Caracas, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de '*Guidance Note*' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela in aanmerking kunnen komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bescherming bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoekster dit niet aan.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN